

İSTANBUL YENİ YÜZYIL
ÜNİVERSİTESİ

YAŞAR
ÜNİVERSİTESİ

İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI
ÖĞRENCİ DERGİSİ
STUDENT JOURNAL OF ENGLISH
LANGUAGE AND LITERATURE

CİLT1

KASIM 2025

İSTANBUL YENİ YÜZYIL ÜNİVERSİTESİ (İYYÜ)
BOLU ABANT İZZET BAYSAL ÜNİVERSİTESİ (BAİBU)
YAŞAR ÜNİVERSİTESİ (YÜ)

İngiliz Dili ve Edebiyatı Öğrencileri Dergisi
Student Journal of English Language and Literature

İNGİLİZ DİLİ VE EDEBİYATI BÖLÜM DERGİSİ HAKKINDA

E-Dergimize tüm dil ve edebiyat ile ilgili bölüm öğrencileri ve mezunları yazı gönderebilir. Gönderilen yazılar dil, dilbilim, edebiyat, kültür, edebiyat tarihi, mitoloji, felsefe, eleştiri yazısı, deneme, makale, hikaye, şiir, kitap yorumu, tanıtım yazıları ve karikatür gibi konularda İngilizce ya da Türkçe olabilir.

DANIŞMANLAR / HAKEMLER

Prof. Dr. C. Günseli İŞÇİ
Doç. Dr. Öğr. Üy. Olgahan BAKŞI YALÇIN
Dr. Öğr. Üy. Evren AKALTUN AKAN

EDİTÖRLER

Arş. Gör. Cansu UTKU (İYYÜ)
Sinem Şevval AYRAN (İYYÜ)
Helin Berfin BAŞAK (YÜ)
Meryem Saliha ÖZKALP (BAİBÜ)
Sude ÖGE (YÜ)

ELEKTRONİK ORTAMA HAZIRLAYAN
MİZANPAJ & DÜZENLEME
Sinem Şevval AYRAN (İYYÜ)

İLETİŞİM BİLGİLERİ

E-posta: liredebiyatdergisi@gmail.com
İYYÜ Telefon: 444 50 01 / 2015
İYYÜ ADRES: Maltepe Caddesi, Yılanlı Ayazma
Yolu No:26, 34010 Zeytinburnu / İstanbul, Türkiye

YÜ Telefon: +90 232 570 70 70
YÜ Adres: Kazımdirik Mah. Selçuk Yaşar Kampüsü,
Üniversite Cad., Ağacli Yol, No:37-39
Bornova / İzmir, Türkiye

BAİBU Telefon: +90 374 254 10 00
BAİBU Adres: Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi Gölköy
Yerleşkesi 14030 - Merkez / Bolu, Türkiye

SORUMLULUK

Dergide yayımlanan yazılardan yazarın kendisi sorumludur. Özgün olmayan, kaynağın belirtilmeyen alıntılardan ve intihalden dergimiz sorumlu tutulamaz.

İÇİNDEKİLER / CONTENTS PAGE

Editörün Notu / Editors' Note.....	1
I. Children Can Change Destiny: Theme of Childhood in The Fall Ayşe SOLMAZ.....	2
II. Özgür Bırak, Büyüsün Yağmur ÜRE.....	4
III. Rays of Curiosity Samed HIDİR.....	6
IV. Dikkat Eksikliği ve Hiperaktivite Dila Bedia ÖZDEMİR.....	8
V. ADHD Dila Bedia ÖZDEMİR.....	9
VI. Çocukluğum Sinem Şevval AYRAN.....	11
VII. Güneş ve Sessizlik Umut YILDIZDAL.....	13
VIII. Kaygı ve Çocuk Umut YILDIZDAL.....	15
IX. Filtresiz Dünya Fatma Beyza KARTAL.....	17
X. Whispers of Elsewhen Parisa KHALIFEH.....	19
XI. Back in the Day, When We Were Kids Hevi YALÇIN.....	21
XII. Childhood Reflection Maryam Sabah DAHHAM.....	23
XIII. İçimde Büyüyen Çocuğa Esra DOLU.....	25

Sevgili Okurlar

Bu sayımızda, LİR yolculuğuna yeni bir durak eklemenin heyecanını sizlerle paylaşmak istiyoruz. Artık Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü öğrencileri de dergimize katıldı. Böylece farklı şehirlerden, farklı bakış açılarından gelen genç kalemler ortak bir üretim alanında buluşmuş oldu. LİR, yalnızca bir edebiyat dergisi olmanın ötesine geçerek, genç yazarların, şairlerin ve eleştirmenlerin birbirine ses olabildiği; paylaşımların, buluşmaların ve kolektif üretimin adresi haline geldi.

Bu sayımızın teması **“Çocukluk.”** Çocukluğun masumiyeti, hayal gücü ve kimi zaman kırılğanlığı; dergimizin şiir, öykü, deneme ve inceleme yazılarında farklı biçimlerde hayat buluyor. Kimi yazarlarımız çocukluğun saf sevinçlerini yansıtırken, kimileri büyümenin sancılara, geçmişin hatıralarına ve geleceğe taşınan izlere odaklanıyor. Böylece “çocukluk,” yalnızca bir yaşam evresi değil, edebî ve düşünsel üretimi besleyen derin bir kaynak olarak karşımıza çıkıyor.

Bu sayının hazırlanmasında emeği geçen tüm öğrenci yazarlarımıza, ilham veren hocalarımıza ve desteğini esirgemeyen herkese teşekkür ederiz. Özellikle LİR’in ilk adımlarından bu yana yolumuzu aydınlatan değerli hocalarımız **Prof. Dr. Günseli İşçi, Doç. Dr. Olgahan Bakış Yalçın** ve **Dr. Evren Akaltun Akan’a**, ayrıca katkılarıyla dergimizi zenginleştiren tüm editör ve tasarım ekibimize minnettarız.

Dileriz ki bu sayımız, sizlere çocukluğun farklı yüzlerini yeniden hatırlatır; okudukça hem geçmişe döner hem de hayal gücünün sınırlarını bir kez daha keşfedersiniz.

Keyifli okumalar dileriz.

CHILDREN CAN CHANGE DESTINY: THEME OF CHILDHOOD IN THE FALL

I would like to introduce you to *The Fall*, one of the movies that best explores the theme of childhood. *The Fall* is a 2006 film directed by Tarsem Singh and starring Lee Pace, Catinca Untaru, and Justine Waddell. The main character, Alexandria, is a 6-year-old immigrant girl. While receiving treatment for her broken arm in the hospital, she meets an injured stunt performer named Roy. As they spend time together, Roy begins to tell her a story. In this story, Alexandria imagines everything in her head and casts the people she sees in the hospital as the leading characters. Although people can dream at any age, childhood dreams are often more fluid and realistic, and in some cases, they serve as a form of escape. The dream world Alexandria envisions in the film is so colorful and vivid that it clearly belongs to the protective realm of childhood imagination. Alexandria insists that Roy continue the story, but his injury and struggles with adult life have plunged him into deep depression. *The Fall* powerfully depicts the collision of adulthood and childhood, as well as the psychological transformations a person undergoes. Roy's depressive state seeps into the story he tells, creating a dark atmosphere that Alexandria does not fully grasp. Wanting to change this, she tries to resist the despair in the tale. In these moments, where innocence collides with the bleakness of the adult world, Alexandria uses her childlike resilience in an attempt to heal Roy's hopelessness. She longs to bring the story to a happy ending.

Alexandria's active intervention in the story stems both from her desire to protect Roy from death and from the fact that a tragic ending to her unique story would be deeply damaging to her psychological development. Alexandria's existence becomes a mirror of Roy's will to live. According to Bruno Bettelheim, fairy tales are a way for children to confront their inner selves; they cling to such stories in order to gain control over their unconscious fears. As a child who suffers both physically and emotionally, Alexandria embraces Roy and his story with determination, doing everything she can to save them. This functions as a kind of defense mechanism

against her traumas. Children are often mentally stronger and more solution-oriented than adults, and even when faced with adversity, they instinctively attempt to heal themselves. Without giving away spoilers—since anyone reading this should absolutely watch the film—it is enough to say that the bonds children form with adults can significantly support the emotional development of both.

As Jean Piaget notes in *The Origins of Intelligence in Children*, children have difficulty with abstraction and attempt to concretize everything. While Roy tells his tale, Alexandria concretizes each element, allowing the audience to witness a vivid and imaginative “film within the film.” Naturally, her language also shapes this process: Alexandria’s simple, sometimes flawed speech reflects both her limited understanding of the world and her unique way of interpreting the story. Within the film’s symbolic framework, Alexandria embodies the Innocent archetype, while Roy takes on the role of the Wounded Hero, and together they follow the trajectory of Joseph Campbell’s *Hero’s Journey*. *The Fall* thus emerges as a near-perfect example of how archetypes and narrative structures operate.

Through its exploration of the narrator–listener relationship, the collision of innocence and despair, and the transformative power of storytelling, the film suggests that childhood never fully ends. For Roy, Alexandria becomes a source of vitality through her strength, purity, and resilience; for Alexandria, Roy’s story becomes a vivid, living reality. Ultimately, the film conveys that no matter one’s age, the desire to live never disappears. In this sense, adulthood can be seen as a darker, more complex continuation of the themes of childhood.

Ayşe SOLMAZ
İngiliz Dili ve Edebiyatı
Yeni Yüzyıl Üniversitesi

ÖZGÜR BIRAK, BÜYÜSÜN

Çocukluğumuz, kim olduğumuzu belirleyen en güçlü yapı taşıdır. Gördüklerimiz, hissettiklerimiz, duyduklarımız; bizim gelecekteki hayatımızı şekillendirmemizde büyük bir rol oynar. Eğer sağlıklı bir aile yapısına sahip olmamışsak; desteklenmemiş, onaylanmamış ve sadece ebeveynlerinin istekleri doğrultusunda ilerlemiş bir çocuk olmuşsak, ileride de özgüven eksikliği olan, herkesten onay bekleyen ve güvensizlik duygusu yaşayan bireyler oluruz.

Ailelerinin kendilerinden beklentisini karşılamak için çoğu çocuk, yeteneklerini ve benliğini keşfetmek adına kendine özgü bir yol çizemez. Belki, aşırı yetenekli bir keman virtüözü olabileceksen, bu yeteneğini hiçbir zaman bilemez.

Peki ya aileler, çocukları için en iyisini isterken onları bir fanusun içine sokup kendilerini fark etmelerini engelliyor ve sıkıştırıyorsa?

Bize çocukluğumuzdan beri dayatılan birçok algı var.

Peki ya kaçımız bu algılardan sıyrılıp kendi benliğini bulabiliyor? Kaç çocuk tüm benliğiyle, özgürce “Ben buradayım!” diyebiliyor?

Çocukları, en başta kendilerine; sonrasında tüm çevreye, geleceğe faydalı bir birey haline getirebilmemiz için önce kendilerini bulmalarını, ardından öz benliklerini sevmelerini sağlamalıyız.

Onlara yaşattığımız her iyi ya da kötü olay, ileride kendi aile yapılarını belirliyor. Ailede görülen saygı dışarı taşar; ailede görülen şiddet dışarı taşar; ailede görülen destek dışarı taşar. Hepsi çocuğun içinde büyür ve dış dünyaya yansır.

Bunun farkında olduğumuzda, toplumda yaşanan olaylara en iyi şekilde katkıda bulunabiliriz.

Onlara kendi yolunu çizebilecek cesareti, güveni vermeliyiz. O yolda onunla bir yere kadar yürümeli, arkasında olduğunuzu hissettirmeliyiz. Dönüp geçmişe baktığında, en büyük desteği ailesinden gördüğünü görmeli. Böylelikle, kendini en iyi şekilde iyileştirebilme gücüne sahip olabilsin.

Ve son olarak; içimizdeki çocuk hep yaşar. Yeter ki onu karanlığa atmayalım.

Yağmur ÜRE

Tıbbi Laboratuvar Teknikleri

Yeni Yüzyıl Üniversitesi

**“Özgür Bırak, Büyüsün” Illustration by
Yağmur Üre**

RAYS OF CURIOSITY

As I star'd at thy glowing and colorful rainbow, Wordsworth, that made
The heart leap up after the rain drow, thy rays of curiosity I gain'd.

I was eight when my eyes receiv'd its colours, filled with awe;

And I hath found in its magnificent demeanaours no flaw.

Then my childhood brought forth an ascent to the ethereal
As it hath colour'd the confines of my body with the arboreal.

Pastoral walls of my body then receiv'd the deific entities,

Who once wert filling me with the reviving energies.

Then, my colour'd walls of the body spew'd forth the kernel

Ov awe, life, curiosity, and magnifying entities that counsel

Me to gaze upon the richness of my outer world, all filled

With charming joyousness; yet their mirthful visage split.

Split by my growing up, and diminished by mediocrity
Ov adulthood, piercing through my walls filled with sanctity.

Indeed, it offer'd me a shell of an imprisoning personality
That replac'd, with obstacles, the holes that received curiosity.

Though it repress'd my awe towards the outer world,

It shan't devour those entities who are great and old.

Should my mouth be sealed, and my ears long closed,

I shall let them tear up this shell with their flood.

Flood that shall wash away my body with curiosity

And bring back his rainbow in my infantility.

Those glowing rays, O' Wordsworth, shall expand

The recipients of my body that long wert sealed

Had Alexander Pope come back to life
He would efface these lines with a knife;
“Heroic couplets are ruined with the ending rhymes”
Thou would say, Pope, by pressing the poetry tight.
Yet, the great romantics shall stretch out thy structure
By expanding the body of the poetry with rapture.
Let’s embrace, with accelerating velocity, the expenditure
As we assume back the pastoral walls ov nature.

Though I endeavour to repair the disrupted demenaour,
With my hands in soil, I encounter its desolating failure.
I am unable to receive the same amount of pleasure
That is rooted in the observance of rainbow, fractur’d.
Fractur’d walls once filled with holes that captur’d
The splendour of the outer world: I dig up as ruptur’d.
Despite my failure, I shall be in pursuit of those walls,
And reviving energies that brought the primordial joy.

Tear up and rend then, Pope, this paper with thy knives
Reckoning thou art liberating the poetry, starting a strife.
Yet, our splendid walls painted by nature are afortime torn:
Producing holes that receive the magnificance of outer world.
Therefore, tear us apart, as we shall unite again only to pierce
More holes to obtain wonder from the rainbow without fear.
Yet, amidst the mold of these lines, the time shall make my body obsolete
As I search for my childhood and its awe to the outer world, and complete
This last line to dismantle the heroic couplet with the rapture of Romantics.

Samed HIDİR
İngiliz Dili ve Edebiyatı
Yaşar Üniversitesi

DİKKAT EKSİKLİĞİ VE HİPERAKTİVİTE

Biz dikkat eksikliği ve hiperaktivite tanısı olan çocuklarız. Yerinde duramayan, laf dinlemeyen, oyuncaklarından çabuk sıkılan, koltuk tepelerinde gezen—bazılarının “şımarık” dediği çocuklarız. Oysa sadece biraz zor, biraz da fazlaca düşünen çocuklarız.

Sanki hız trenindeyken düşünmeye çalışıyoruz. Söz kestiğimiz için bize kızarlar ama sıra bize geldiğinde, bizim trenimiz çoktan uzaklara gitmiş olur. Kalbimiz çok hızlı atar. Bazen çok konuşuruz, bazen sesimiz çıkmaz; ama aslında biz konuşmaya devam ederiz—yalnızca bu sefer sizinle değil, kafamızın içindeki kocaman dünyayla konuşuruz.

Ders dinlemekte zorlanırsınız. Hele cam kenarına oturduysak, ders dinlemek o günün en zor görevi hâline gelir. Siz camdan bakınca yoldan geçen trafiği ve kalabalığı görürsünüz, bizse o kalabalığın içinden bir kişinin kırmızı renkli şapkasını fark ederiz. Sonra aklımıza kırmızı bilekliğimiz gelir, onu aldığımız günü hatırlarız, o gün denizin ne kadar güzel olduğunu... Ama daha önce gittiğimizde ne kadar dalgalı olduğunu da düşünürüz. Bu böyle uzar gider. Zil çaldığında dersin çok çabuk geçtiğini sanırsınız.

Kimsenin sığdıramadığı kalıplara biz de sığamıyoruz. Ama bu bizi kötü yapmaz. Sadece haritamız farklı, yollarımız dolambaçlıdır. Bir konuyu sevmemizi sağlarsanız, ona odaklanır ve sadece onun üzerinde çalışabiliriz. Elimiz beceriklidir. Çok düşündüğümüzden, birçok konuda size aklınıza gelmeyen fikirler sunabiliriz. Hızlı düşünürüz. “Kıvrak zekâli çocuksun.” derler bize. Enerjimiz bitmek bilmez; siz mutsuzken bile yüzünüzü güldürebiliriz.

DEHB’li çocuklar olarak biraz farklı olabiliriz. Ama bizi fark eden bir öğretmen, sabırla yaklaşan bir anne-baba ve anlayışlı bir arkadaşla her şey değişebilir. Belki bizi erken fark ederseniz, hız trenimizden inmek zorunda kalmayız. Sizin yürüdüğünüz yolu örnek alır, kendi hızımızla, kendi renklerimizle aynı hedefe varabiliriz.

ADHD

We are kids with ADHD. We can't sit still, don't always listen, get bored with toys fast, and sometimes climb on couches—kids that some people call “spoiled.” But really, we're just a little difficult, and we think a lot.

It feels like we're trying to think while riding a roller coaster. People get mad when we interrupt, but by the time it's our turn to speak, our train of thought has already raced far away. Our hearts beat fast. Sometimes we talk a lot, sometimes we're silent— but really, we keep talking; just not with you, but with the big world inside our heads.

We have a hard time paying attention in class. And if we're sitting by the window, that becomes the hardest task of the day. You might see the traffic and the crowd outside, but we notice one small thing—like a red hat in the middle of it all. Then we remember our red bracelet, the day we got it, how beautiful the sea looked that day... And we also remember how wild the waves were the time before. Our thoughts keep jumping like that. When the bell rings, it feels like class flew by.

We don't fit into the boxes others try to put us in. But that doesn't make us bad. It just means we have a different map, with twisty roads. If you help us love something, we can focus on it and work only on that. We're good with our hands. Because we think so much, we can offer you ideas you might never have thought of. We think fast. “You're a quick thinker,” they say to us. Our energy never runs out; even when you're sad, we can make you smile.

As kids with ADHD, we might be a little different. But with a teacher who sees us, parents who are patient, and friends who understand—everything can change. If you notice us early, we won't have to get off our roller coaster just to catch up. We'll take the path you walk, in our own speed, in our own colors—and still reach the same destination.

Dila Bedia ÖZDEMİR

İngiliz Dili ve Edebiyatı
Bolu Abant İzzet Baysal Üniversitesi

**ADHD/DEHB Illustration by
Dila Bedia ÖZDEMİR**

ÇOCUKLUĞUM

Bazı anlar vardır; yaşanırken ne çocuk kalır insan, ne de tam anlamıyla büyür. Arada bir yer olur, içimizde derin ve sessiz. İşte ben, çocukluğumu orada bıraktım. Çocukluk, sandığımız gibi sadece şeker kokan yaz günleri, dizlerimizi kanattığımız sokaklar ya da okula ilk kez giderken annemizin gözlerindeki endişe değildir. Bazen çocukluk; bir eşyaya uzun uzun bakmaktır mesela. O eşyanın ardında, kimsenin göremediği bir dünya olduğunu hayal etmektir. Hepimiz bir şekilde çocuk olduk ama herkesin çocukluğu aynı dili konuşmaz. Kimimiz sessizdir, kimimiz meraklı. Kimimiz yalnızlığın ne olduğunu küçük bir sandalyede otururken öğrendi, kimimiz kalabalıklar içinde bile görünmez olmayı o yaşta tattı.

Benim çocukluğumun sesi yoktu mesela. Kalabalıklar içinde kendi sesimi duymaya çalışarak büyüdüm. Oyuncaklarım vardı belki ama onlardan çok, kurduğum hayallerle oynardım. Bir çocuğun yalnızca oyun oynarken değil, bazen duvara uzun uzun bakarken de büyüdüğünü geç fark ettim. Büyümek, dışarıdan görünenin aksine, içe doğru derinleşmekmiş meğer. Dışarıdan sorunsuz görünen her çocuk, içinde büyük sorularla baş etmeye çalışıyormuş sessizce.

Zamanla anladım ki çocukluk geçmiyor. Sadece şekil değiştiriyor. Bir gün kalabalık bir sofrada suskun otururken, başka bir gün eski bir şarkıda gözlerimiz dolarken karşımıza çıkıyor. İçimizde hâlâ sekiz yaşında bir çocuk yaşıyor. O çocuk bazen kırgın, bazen umutlu. Bazen cevap arayan bir bakış, bazen dudaklarımızda hiçbir soruya borçlu olmayan bir gülüş.

Çocukluk, hayatta ilk kez inandığımız zaman dilimi. Belki de bu yüzden, ilk kez hayal kırıklığına uğradığımız anılar da orada. "Büyükler ağlamaz" denilen yaşlarda içimize akıttığımız gözyaşları, büyüyünce boğazımıza düğümlenen cümlelere dönüşüyor. O yüzden bazı sözleri söyleyemiyoruz hâlâ, bazı duygulara isim koyamıyoruz. Çünkü çocukken öğrendiğimiz en zor şey, bazı acıların dile gelmediği gerçeği.

Ama çocukluk sadece acı değildir. Aynı zamanda en saf öğrenme biçimidir. İnsan hayatı boyunca birçok kez öğrenir; ama hiçbirini çocukken öğrendiği kadar çocuk ruhuyla öğrendiği gibi öğrenemez. Kırılmayı, affetmeyi, merak etmeyi ve en önemlisi sevmeyi... Sorgusuzca sevmenin ne demek olduğunu da, dönüp bakmadan gidenleri sabırla beklemenin ne anlama geldiğini de çocukluk öğretir insana. Gönümüzün en kırılan yerlerine adım atan ilk duygu orada başlar.

Ve galiba en çok da şunu fark ettim: Bugünkü ben, çocukluğumun inatla koruduğu bir hayalin devamıyım. Herkesin içinde, büyümemiş bir ses kalır. O ses, zaman zaman kaybolduğumuzda fısıldar: “Buradayım. Unutma, sen bir zamanlar başka türlü bakardın hayata.”

Belki de bu yüzden pencereye her bakışımda dışarıda olmayan hayalimdeki bir şeyi görürüm. Çünkü çocukluğum hâlâ içimde bir pencere açık bırakıyor. Bir manzara değil, bir his. Bazen annemin genç hâli orada oturur. Bazen sessizce odama süzülen güneş ışığı olur. Bazen de sadece eski bir kurşun kalemin sesi... O sessizliğin içinde ben, hâlâ biraz çocuğum.

Kimilerine göre çocukluk geçmişte kalır. Ama bence tam tersi. Çocukluk, içimizde sessizce yürümeye devam eden bir şeydir. Gölge gibi, nefes gibi. Sustuğumuz yerden konuşur, beklediğimiz yerden gelir. Ve bazen en doğru cevabı çocukken sorduğumuz bir soruda buluruz yıllar sonra.

Bugün dönüp geçmişime baktığımda anlıyorum ki, çocukluğuma ihanet etmeden büyümeye çalıştım. Kırılan ama dirençli, sessiz ama derin, yalnız ama umutlu... O hâlimle barışık kalmaya, onu unutmadan yürümeye çalıştım.

Çünkü belki de gerçekten büyümek, çocukluğunu unutmamak değil...

Onu anlamayı öğrenmektir.

Sinem Şevval AYRAN

İngiliz Dili ve Edebiyatı (Mezun)

İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi

GÜNEŞ VE SESSİZLİK

Dildeki tüy biter, anlaşılmazlıktan
İlacıdır ya zaman her sanrının
Soluk soluğa bırakır seni hatıralarınla
Özlemi oyuncak yapmak pahasına

Tek başnasın, işte köhne yorgun vücudun
Yaşamı nasıl sarsın anlat bana
Ömrüm nasıl geçim etsin bu yalnızlıkla
Kuş cıvıltıları kadar koca gözlerinin
Nefret ve kan dolu bilinmezliğinde
Gölgesinde büzüşmüş dallarının can suyu olmak ve
Katili olmak çiçeklerinin

O an dilsizliği arzular insan
Sessizliğe batan güneşin
Şakaklarından vücuduna sarılır
İçini titreten alevler sessizliğin kanayan yasını taşır

Yok oluşa engel değildir sessizlik
Aydınlığı saklar içine
Sanki varmışçasına Güneş'e
Anlamıyorum, her şeyin yıkıldığı böyle bir günde güneş nasıl olur da doğar.*
Kırpiklerinin nemini saçarak

Gök gürültülü bir fırtınasın sen
Tüm kainata nispet edencesine
Esiri olduğunu anladığında
His ettiğini değil aslında
Olmayanı gösterdiği zaman somut

Ölmeyi düşünür insan
Ölmez öğrenir insan
Kolaydır zaten ölmek bu uğurda
Her gün ölmeyi kabullenmiş beden
Küçük bir çocuk gibi kucaklanır
Tek bir tebessümle
Aşarak cesetlerin arasından
Geri diriltemez beden içindeki ruhu
Damarlarından fışkıran kederin bulanır beyaz örtüye
İçine bile söylemediklerin içine içine nüfuz eder
Uzaktan izlenirsin tüm buhranıyla
Ve işte o an, sonsuzluğa ulaşır insan

An gelir , an gider, sevinç susar, hüznün çalar
Hüzün zehir içmiştir kalmaya dirayetli
Kemirir ruhunu göğün iki yüzü
Tanrım al ruhumu, bulutlarının arasına kat
Güneş'i ört üzerime bak yanıyor işte bedenim
Göremediğim ellerinle sar ruhumu
Soyutluğunla tutsak ettiğin aklımı çöz
Yağmurlarınla kustur içimdeki hüznü
Çiğneyip geçtiğin tüm umutlarımı bulutlarına basamak yaparak
İşte karşında merhametine sarılmış sürgün vücudum
Anlamıyorum, her şeyin yıkıldığı böyle bir günde Güneş nasıl olur da doğar?
İnsan nasıl ister yaşamak?
Ve sessizlik ölümü nasıl ağırlar?

Umut YILDIZDAL
İngiliz Dili ve Edebiyatı
İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi

KAYGI VE ÇOCUK

Dayanılmaz artık doğduğun yer
Yaşam sürdüğün tabiat
Seni yok sayan kainat
Ansızın geldi vakit
Çek ve kopart ruhumu sızlasın
Merhamet eyleme kanasın
Boşalan damlalarım gökyüzünü boyasın

Sen bu koca dünyada ressamların
Hatta çocukların, hatta bebeklerin
İhmalle arzulamadan fırçalarını savurduğu
Kan kırmızısın
Paletlere sokulmayan
Hiçbir yerde konumlanamayan
Kan kırmızısı

Katillerin, dinsizlerin ve yabanilerin bile
Gözlerine değince göz göze gelemediği
Kan kırmızısın

Kimselerin ama kimselerinin kimselerine bile isteye paletlerine sokturmadığı gibi
Bakmaya bile tenezzül edemediği kokuşmuş hayvan ölüsü gibi
Kan kırmızısın

Uzaklaşmak namümkün kapıldığın çığ
Soluk alamıyorum göz bebeklerinin kıyısı uçurum
Bile bile uçurumdan sarmak bu bilinmeze
Ellerim ellerinin arasında aralanıyor
Oysa bir serçeyi bile hapsedemeyen parmakların
Nasıl oluyor da silebiliyor avuçlarımı?

Kan soluyor minik burunlarından
Kan kırmızısı anlam buluyor
Saçlarından bir vişne ağacı büyüyor
Aşıyor ve deliyor çürümüş sarılarından
Küçük kan kırmızısı meyve veriyor teninde
Güneş doğuyor Ay ile için için içine geçmiş
Gökyüzünden civcivler iniyor toprağa
Ve kanamış toprak hasretiyle kucaklıyor

Bir çocuk seviniyor şen kahkahalarıyla
Ayrılık, gözünü akıtarak uzanıyor
Bak! İşte vakti geliyor serinliğin
İşte gizini kucak kucak soluyarak açan
Kimselerin elleri tutmaz kan dolu ellerim
Çiçeklerle uyumalı bu son gece
Gözlerimiz kendi kendine selamlamalı sabahı, bu son gece
Korkusuzca bir efsunun içinde

Umut YILDIZDAL
İngiliz Dili ve Edebiyatı
İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi

FİLTRESİZ DÜNYA

Oyun oynamayı sevmeyen çocuk var mı? Elbette hepimiz çok severiz. İnsan oğlunun yaratılışından günümüze kadar, çocuklar oyun oynayarak yetişmiş ve oyunla hayatı öğrenmeye başlamışlardır. İnsan doğasında var olan oyunla öğrenme, oyunla var olma ihtiyacıdır. Bu yazıda hepimizin çocukluğuna dair izler taşıyan oyunların çocuk gelişimi üzerindeki etkilerini ele alacağız. Geçmişten günümüze gelen oyunları sıralayacak olursak; beştaş, uzun eşek, çelik çomak, yakan top, seksek, mangala, satranç, yağ satarım bal satarım, misket, kutu kutu pense, körebe, dama, deve cüce, yap-boz ve birçok kültürel bakımından değerli oyunumuzdan söz edebiliriz. Çocukken oynadığımız sıradan oyunlar aslında büyürken bizler için sağlam temeller oluşturan yapı taşlarıydılar. Parklar, sokaklar, okullar ve bahçeler... ne hayal güçleri ne yaratıcılıklar gördüler. Oyunlarımızda bir anda polis olduk; ardından presnes, anne, baba ve çocuk rollerine büründük. Çocukken anlamadığımız bu eğlence, olgunlaştığımızda farkına vardığımız yeteneklerimizin gelişmesi, kendimizi tanımamız ve sınırlarımızı aşmamızda oldukça etkili oldu. Örnek olarak mangala oyunu, kökeni eskiye dayanan, stratejiye dayalı bir zekâ oyunu olup, çocuklar için birçok gelişimsel fayda sağlar. Oyunda taş sayma, hamle hesaplama ve tahmin yürütme gibi dinamikler sayesinde çocukların, hafıza gücü ve mantıksal akıl yürütmesi gelişir. Çocuğun zihinsel dünyasına dokunan bu oyun, onun sabırlı, dikkatli ve rakibine saygılı olmasını öğretir. Aynı zamanda oyun, çocuğun kendini ifade dili gibidir. Çocuk kendini tanımlarken veya anlatırken oyunla anlatır. Oyun süreci çocuğun zekâ gelişiminin yanı sıra negatif enerjisini boşaltmasına ve içsel çatışmalarını çözmesine yardımcı olur. Çocuk hem duygusal dengeyi sağlar hem de hayatı keşfeder. Oyun oynamak çocuğun iletişim becerilerini artırmakla kalmaz dünyayı tanımasını da destekler.

Peki, oyun gruplarının faydaları nelerdir? Oyun içinde çocuğun büründüğü farklı ve renkli kişilikler sosyal uyum becerilerini geliştirir. Örneğin; en çok oynanan oyunlardan biri olan sandalye kapmaca. Herkesin eğlenerek oynadığı bu oyun, çocuğa grupla hareket etmeyi, kurallara uyarak müzik durduğunda oturmayı ve sandalye yoksa dışarı çıkmayı öğretir. Diğer bir ifade ile, sandalye kapmaca çocuğun toplum kurallarına uyum sağlamasında katkısı çok büyüktür. Sabrı ve beklemeyi, ayrıca doğru hamle yapmayı, içsel dürtü kontrolünü güçlendirir. Tabii ki herkesin istediği birinci olma ve kazanma arzusu çocuk için duygusal bir sınavdır. Kaybettiği zaman çocuk üzülmeyi ve daha sonra yeniden denemeyi öğrenir. Kazanan çocuk tevazu ile tanıştırılırken, kaybeden ise cesaretlendirilmelidir. Bu konuda öğretmen veya yol

gösterici kişinin tavrı çok önemlidir. Kaybeden çocukla dalga geçmek, kazananı aşırı yüceltmek duygusal dengesizlik kazandırır. Sonuç olarak, oyun oynamak dışarıdan anlamsız gibi görünse de çocuk için büyümeye ve olgunlaşmaya yönelik büyük bir adımdır. Oyun oynarken sadece gülüp eğlenmeyi değil, paylaşmayı, kaybetmeyi, strateji kurmayı, sabretmeyi ve en önemlisi kendini ve iç dünyasını tanımayı öğrenir. Bu temel davranışları farklı türlerdeki oyunlar yoluyla içselleştirir. Bu bakımdan oyun oynamak hayatın küçük bir provasıdır diyebiliriz. Oyun, çocuğun filtresiz dünyasında iç sesini en net duyduğu andır.

Fatma Beyza KARTAL
İngiliz Dili ve Edebiyatı
İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi

WHISPERS OF ELSE WHEN

Whenever I close my eyes at night, whenever I calm my mind to ease myself into rest, I see a child. A small girl, barely four or five, standing alone. She watches other kids play—in pairs, in groups of five, even some by themselves. She watches them laugh as they chase each other, scream with delight as they slide down a particularly tall slide, or cry when they fall and hurt themselves.

This is in a lush, green park, where trees stretch as high as the sky and cluster as far as the eye can see. Yet, despite the thick leaves, sunlight still filters through like a warm shower. The playground is colorful, filled with fresh equipment and a soft, padded ground. A man busily sells cheap plastic toys in the corner. And amidst all this life, the girl stands still—frozen, the only thing that doesn't move—with a look of longing in her eyes. It always makes me wonder: why does she never move?

One time, I finally decided to ask her.

“Why don't you join the others?” I asked.

“Why didn't you join your friends when they went out to have fun today?” she responded.

She was referring to earlier that day, when I had declined my friends' invitation at work and came straight home.

Strange—how did she know I refused them? But I decided to humor her nonetheless and said, “Oh, I wasn't feeling well.”

“That's not true,” she said in her quiet, flat voice.

“how unsettling...,” I thought.

“How do you know that?” I asked.

“Think about it. It wasn't just today... You always do this, don't you? You make yourself look more tired than you really are and avoid spending time with your friends.”

How in the world...? Who is this girl? How does she know all this?

“How...?”

“Don't worry too much. I just know.”

Something about this girl unsettled me. I couldn't wrap my head around what she had just said. The conversation was so clear, and yet so... unreal.

“Still, what does this have to do with you not playing with everyone else—or even by yourself?”

“Remember this place?” she asked.

I looked around again: the park, the playground, the kids. As I thought more, the scene started to change subtly. The trees grew shorter and fewer. The crowd of kids thinned. The playground looked older, rustier. The ground was no longer padded but dotted with dangerous rocks. I had been here before—I was seven years old, the day after my best friend broke things off with me. I remember being so sad that I didn't play that day. I felt betrayed and didn't want to make any new friends. So I just sat on the bench all by myself.

"You got so hurt that day, you decided not to get close to anyone else ever again... You thought you'd be happier that way... but deep down, you just wanted to be understood, to belong somewhere...", the little girl said.

Yeah... all I wanted was to belong somewhere. Part of me regrets sitting on that bench that day, not playing with the others.

"We were both hurt that day... but... I think we were ready to move past it long ago," she added.

I couldn't help but chuckle.

Children are surprisingly perceptive, aren't they?

Parisa KHALIFEH
İngiliz Dili ve Edebiyatı
İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi

BACK IN THE DAY, WHEN WE WERE KIDS

Back in the day, when we were kids,
Everything was simple.
We'd ride our bikes, feel the wind on our faces,
Play new games—or make up our own.
We didn't know limits,
No grown-ups to say we couldn't.
So we tried everything without a second thought.

Every occasion was worth a celebration.
Our roleplays—Oscar-worthy, No audience but ourselves.
No phones, no cameras—
Just life, lived in every second.

Family gatherings meant everything.
We'd choreograph dances in the living room,
Vibing to songs we didn't know the lyrics to.

Back in the day, when we were kids,
We woke up early just to watch cartoons.

Books were full of color,
And magic felt possible. Every day was a good day. No stress about the future—
Just joy, and play, and freedom.

Back in the day, when we were kids,
Everything came from pure intentions. We laughed loudly,

Cried without shame.
We felt deeply—before we even had words.

We said “I love you” without needing to say it. Our goodbyes always ended in tears,
Even if we were apart for just a day.

Back in the day, when we were kids, Every day was lived on the edge.
First bike crashes, first fights— But we'd say sorry,
Stick a pink sticker over the pain, And start the next game.
No heartbreak for tomorrow.

Back in the day, when we were kids, We couldn't wait to grow up—
To be cool like the teens on Disney. No one warned us
About responsibility,
About the emotions we'd carry, Or the stress we'd hold inside.

I don't want to go back to childhood to live it again— I want to go back
Just to feel those memories One more time.

Hevi YALÇIN
İngiliz Dili ve Edebiyatı
İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi

CHILDHOOD REFLECTION

In my innocent childhood, I had small flower stickers that stuck beautifully on glass. I used to imagine that when I finally had my own room, in the house we would live in forever, I would decorate my window with those flowers.

Days passed, and I kept those flowers as a last touch on my small dream.

But the dream did not come true.

We had to move to a temporary home, hiding from the bombing that destroyed our city. I left my toys, my things, and my flowers there, believing that we would return soon when things calmed down.

But we never came back.

I never saw that house again.

The flowers disappeared, the house disappeared, and the dreams disappeared with them. Since then, we moved from one home to another, from one city to another, from one country to another...

And in the chaos of moving, our childhood quietly vanished.

It did not disappear suddenly; it left in a passing moment I did not notice.

A moment I lived for the last time without knowing it was the last.

Maybe it was a pure laugh, a simple play, or even a small dream stuck on a window by a child.

How strange!

I was born here just to see scenes like these?

I spent my childhood in the streets of my home, playing with children...

Only to see those streets completely destroyed? And all the others died?

How strange!

I grew up remembering that war destroyed my childhood...

Destroyed my hopes...

Destroyed and ended my happiness...

Erased all the memories and places I passed through, a path that is now all ashes.

I do not forget when I used to visit my friends, excited to see them...

Now my visits are to their graves. I plant flowers, talk to myself, and ask:

Why?

Is it a tragic fate? Or a planned crime?

Why us?

My childhood was stolen from me.

I grew up in fear and horror from the effects of war.

We got used to hearing news every morning: someone got lost, a child died, or a whole building collapsed.

What fault would it be of mine if I were so young, unable to understand much, seeing only the worst things, and watching people being killed before my eyes?

I could not guarantee my life for the next day, always at risk of death.

I forget nothing...

I only remember the ugly things.

When will this nightmare end?

When will we live with full rights?

When will the killing of innocent people and children stop?

When will we live in safety and peace?

Maybe I won't live my life as I wished,

But despite all the pain and harsh shocks I went through before...

I will live, even if against my will.

Maryam Sabah DAHHAM

İngiliz Dili ve Edebiyatı

İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi

İÇİMDE BÜYÜYEN ÇOCUĞA

Çocukluk, herkes için aynıymış gibi görünen ama aslında herkesin hikâyesi farklı olan bir evreydi. Yaşamın, hayatın başlangıcıydı. Benim çocukluğum ise sisli bir dumana benziyordu; dışarıdan bakıldığında pamuk şeker kadar yumuşak, ama içi hüzünle kaplıydı. Toprak kokusu benim için annem demekti. Hayatını toprakla yoğurmuş bir kadının kızıydım ben. Küçük, korumasız, zayıf ve biraz da yaramaz... Yaşıma rağmen hafızam bana bazı şeyleri bırakmıştı: annemin çorbaları, gün boyu yorulmadan çalışması, evdeki yatağım ve kardeşlerimle paylaştığım anılar. Bunların her biri bana verilmiş birer armağandı. Benim için çocukluk, toprak kokusuyla eş anlamlıydı. Yağmurdan sonra serinleyen bahçemizin toprağı... Çıplak ayakla bastığımda parmaklarımın arasına dolan o nemli, yumuşak his... O anlarda annemin sesini duyardım, pencereden bana seslenirdi: “İslanma, hasta olacaksın!” Ben ise sadece gülerdim. O gülüş hâlâ bir yerlerde duruyor olmalı. Yaşadığımız yerde herkes annemi tanırdı. Annem biraz dur durak bilmeyen, aklına koyduğunu mutlaka yapan biriydi.

Annemizi kaybettiğimiz gün her şey değişti. Karşıdan karşıya geçerken bir araba çarpmıştı ve annem oracıkta hayatını kaybetmişti. Daha küçücük yaşımda, ölümün ne demek olduğunu yaşayarak öğrendim. O güne kadar günlerim, yaşam ve ölümün anlamını bilmeden geçiyordu. Artık bir annem yoktu... Öksüz bir çocuktum. Komşular bana öyle diyor ve gözlerine acıyarak bakıyorlardı. Ağlamak ve ağlayamamak arasında kalmışken, onların bakışlarının ve hayıflanmalarının nedenini merak ediyordum. Neden öyle diyor, neden ağlayarak sarılıyorlardı bana? Sonra masumca, ne olacağını bilmeden bir teyzeye sordum: “Teyze, annem artık hiç gelmeyecek mi?” Teyzeler hep bir ağızdan ağlamaya ve feryat etmeye başladılar. O zamanlar, bunun nedenini henüz biliyordum.

O gün, çocukluk dediğim şey birdenbire örtüldü. Ne oyun kaldı ne şen kahkahalar. Sanki zaman bir çuvalın içine sıkışıp kendi üstüne kapanmıştı. Annemi toprağa verdiğimiz gün, içimde de bir şey gömüldü. Ne olduğunu o zaman anlayamadım. Çok küçüktüm. Sadece soğuktu. Herkes ağlıyordu, ama ben ne yapacağımı bilemiyordum. Sanki her şey bir tiyatro sahnesiydi; ben izliyordum, ama ne repliğim vardı ne rolüm. Annemin ardından kalan tek şey bir tülbent... ve bir de ben.

İlk günler şaşkınlık ve kalabalık içinde sessizlikle geçti. Neler olduğunu anlamıyordum ve kimse de gelip anlatmıyordu. Ama artık çok iyi bildiğim bir şey vardı: Arkamdaki koca dağım kayıp gitmişti ve ben bu ıssız yerlerde yapayalnız kalmıştım. Korunmasız ve kimsesiz. Daha o yaşında, anneye en çok ihtiyacım olduğu zamanlarda o yoktu. Kardeşlerim vardı ama herkes kendi acısında boğuşuyor, başka kimseyi göremiyordu. Çatısız bir evde, kışın ortasında kalakalmıştım. Babam vardı, ama bir anne değildi.

Sessizlik benim sığınağım olmuştu; günlerim böyle geçiyor ve ben her geçen gün annemsiz büyüyordum. Eksikliğin anlamını bilmiyordum. Görünüşte herkes kadar çocuktum, ama aslında değildim. Ben öksüz bir kızdım. Bu, yaşamımda hep bir yere kadar kimliğim olmuştu; herkes tarafından bilinen o gerçek. Sonra bir sabah, bahçede yalnız yürürken yeniden o kokuyu aldım: toprak... Aynı koku, aynı ıslaklık. Ama artık sadece bir koku değildi. O an içime çektiğim şey çocukluğumdur: annemin sesi, düşen oyuncak, kırık sandalye... Hepsi birden döküldü içime. Toprak, hem kopardı hem tuttu beni. İşte böyle başladı sessizliğim. Ama bu sessizlik bir son değildi; sadece uzun bir yolun başlangıcıydı.

Zaman, o sessizliğin içinde ağır ağır yürüdü. Ben ise yürüyemiyordum; sadece izliyordum. Herkesin hayatı akarken, benimki yerinde sayıyordu. Bir zamanlar annesizdim. Sonra babam biriyle evlendi. Kadın evdeydi; sofrayı kuruyor, perdeleri açıyor, mutfakta tencereleri karıştırıyordu. Evde artık bir anne vardı. Ama içimde hâlâ bir boşluk duruyordu. Ona hiç “anne” diyemedim. Korkuyordum belki, çekiniyordum... Ama en çok da içimden gelmiyordu. Bir yabancıya “anne” demek gibiydi. Sanki aramızda görünmeyen bir duvar vardı. O hep evdeydi, vardı ama benim gözlerim kendi annemi görmek isterdi. Yokluk ne demek, annesizlikle öğrenilirdi. Yıllar geçerken üvey annemle aramdaki duvar kalktı, ama içimde bir yer onu hâlâ kabul etmiyordu. Annemde oluşan boşluğu doldurmuyordu, dolduramazdı zaten. Ama çığ bir “anne” demek bana zor geliyordu; bu kelime ağızda kutsallığını kaybetmişti. Üvey annem sert ve disiplinli bir kadındı. Çoğu zaman ondan çekinirdim, ama içten içe onun da acılarla örülmüş bir geçmiş olduğunu sezerdim. Kalbinin derinliklerinde iyilik taşıdığını bilirdim, ama o sıcaklığı hiç tam anlamıyla hissedemedim. O, bir anneydi belki ama benim annem değildi.

Mutlu olmak, bu toprakların insanına hep uzak bir rüya gibiydi. Çocukluğumun geçtiği o taş evde, her köşe geçmişin ağırlığını fısıldardı. Toprak, benim için hep hüznün ve özlemin kokusuydu. Yine de bu koku artık canımı yakmıyordu; çünkü toprak, her şeye rağmen annemi hatırlatıyordu bana, gerçek annemi. Ve onu hatırlamak bile bir yarayı iyileştirmek gibiydi.

İnsanlar hâlâ üzülerken bakıyordu bana; üvey annem bile. Ama gözlerinin içindeki o acıma hissi, beni daha çok yaralıyordu. Sanki eksik olduğumu hatırlatıyorlardı bana. Annemi kaybetmek, bir uzvumu kaybetmek gibiydi. Ama kimse fark etmiyordu bunu. Herkes başını okşayıp geçiyordu. Oysa içimde her gün büyüyen bir boşluk vardı; kimsenin göremediği, kimsenin iyileştiremediği bir yara. O yara ne kanıyordu ne de kabuk bağlıyordu. Sadece büyüyordu. Ben büyüdükçe o da büyüyordu.

Günler, anlamsız bir şekilde birbirini takip ediyordu. İçimde fırtınalar kopuyor, ama kimse bunları göremiyordu. O yarayı saklamaya alışmışım; kapanmıyordu, ama konuşulmuyordu artık. Bir çocuk için bunları anlamlandırmak zordu... ama ben büyümüştüm. Evde bile çocuk sayılmıyordum. Görevlerim yaşımdan büyüktü. Herkes o kadar normalmiş gibi davranıyordu ki, ben de sorgulamadan, beklemeden, hissetmeden kabul etmişim. Büyümek, benim için bir günde olan bir şeydi. Bir sabah uyanıyordun ve etrafından seni düşünen ve koruyan kimse olmadığını fark ediyordun. Ben de içimdeki çocuğu unuttum, çünkü o artık büyümüştü. Kimse onu görüp fark etmiyordu. Ama içimde bir yerde hep yanan bir ateş vardı; çok üzüldüğüm ve yorulduğumda harlanan o ateş.

Sanırım annemi kaybetmek, evsiz kalmaktı. İçim hep soğuktu, sanki kışın en soğuk günündeymişim gibi. “Anne” çok büyük bir kelimeydi benim için ve geçilmez bir sınavdı. Hep bir tarafım eksik gibiydi; yapayalnızdım. Hayatta her şeyden uzak bir şekilde büyümüştüm, ama asla pes etmemişim. Annem artık yoktu; bunu kabul etmiş ve yoluma devam ediyordum. Kendi kendimi büyütülmüştüm ve artık bağımsız biriydim. Kimseye eyvallahım yoktu. Bu bağımsızlık evdekileri korkutuyordu, ama bir şey söylemiyorlardı; çünkü her işlerini yapıyordum. Kimseyi üzmeden, kırmadan, her istediğimi yapabiliyordum.

Lise zamanlarımda okulda beni tanımayan yoktu; hem çok hızlıydım hem de dayanıklı. Ne zaman biri yardım istese, önce bana gelirdi. Oysa kimse bilmezdi, yemekhanede yalnız yediğim öğle yemeklerini. Kimse bilmezdi, özel günlerde ve Anneler Günü’nde sessizce lavaboya gidip ağladığımı. Ama pes edip bir kenara çekilip ağlayamazdım. Kendi hayatımı kendim kurtarmalıydım ve başarılı olmak zorundaydım. Benim için başka yol yoktu. Yaşamın içinde beni hep güzellikler karşılamamıştı, hep zorluklarla savaşmak zorunda kalmışım. Bir yanıma hala annesinin eteğine tutunmak istiyordu. Diğer yanıma, “Ben büyüdüm artık” diye bağıırıyordu herkese. Yaşadığım bütün duygular sahte ve yapar geliyordubana. Kurduğum arkadaşlıklar da bile o sıcaklığı arıyordum yoktu.

Arkadaşlarım anneleriyle yaşadıkları şeyleri anlattıkları zaman içime karlar yağıyordu.

Günler geçiyordu, ben büyüyor ve değişiyordum ama değişmeyen tek şey vardı içimdeki boşluk hissi ve sönmeyen ateş. Bu sönmeyen ateş bazen beni bile yakıyordu. Haksızlığa uğradığımda ya da birisi kötülük yaptığıın da asla affetmiyor, ne hissediyorsam yüzüne karşı açık açık söylüyordum. Bu beni insanların güzünde yıkılmaz gösteriyordu. Artık evin genç kızıydım ve evdekiler beni evlendirmek istiyordu. Kimse bana ne istediğimi, hayallerimi, planlarımı sormadan birini bulmuşlardı ve bu iş olmak zorundaydı. Elbette bir babam vardı ama tek görevi babalık yapmaktı, üvey anneme karışmaz o ne derse “tamam” derdi. Bu işi de yine ikisinin sessiz anlaşması sonucu olmuştu.

Hayatın bu döneminde çok daha tecrübesiz ve hiç hissetmediğim kadar öksüzdüm. Çünkü bana yol gösterecek bir annem yoktu ve tam anlamıyla bir aile ortamı görmemiştim. Bu çıktığım yeni yolculuk bana çok daha zor gelmişti ve artık tek değildim; iki kişiydik. Her şeyi ikilik üzerinden düşünüp, ona göre hareket etmeli ve yine herkesi memnun etmeliydim. Bunun için çok çalışmış ve başarılı da olmuşum. Arkadaş ortamında olduğu gibi burada da herkes beni güçlü biri olarak biliyordu. İmrenilen, parmakla gösterilen biri olmuşum.

Hayatımda güzel şeyler de oluyordu, ama onlar bile mücadeleyle kazanılıyordu. Ailemin ertelediği hayalleri gerçekleştirme zamanı gelmişti. Kafama koymuştum ve yapacaktım; başka yolu yoktu. Ben azimli birinden çok hırslıydım. Üniversiteyi de dışarıdan okuyarak bitirmiş ve artık hayalini kurduğum mesleğe sahip olmuşum. Çocuklarla olmak bana hep iyi geliyordu. Onların yüzündeki o masumluk, beni onlara bağlıyordu. Ben çocuk olamamıştım, ama sanki onlarla olunca bu tarafım iyileşiyordu. Onlar anlattıkça, sanki o anıları ben yaşamışım gibi hissediyordum. Çocuk, eğlence, oyun, oyuncaklar, anne ve babasıyla yaşadığı iyi ve kötü anılar demekt; ama bunlar bende yoktu. Yeni bir görevim vardı; aşmam gereken bir engelim. Hamile olduğumu öğrendiğimde çok korkmuştum. Annesi olmayan ve annesiz büyüyen biri, nasıl annelik yapabilirdi ki? Bu düşünceler beni yiyip bitiriyordu.

Tam 9 ay boyunca zaman nasıl geçti anlamamıştım ama yine korkuyordum. Arkadaşlarım doğum yaptıktan sonra anneleri geliyordu yanlarına ama benim annem yoktu ve üvey annemde anne gibi değildi. Onun hayatta başka sorumlulukları vardı ve meşguldü. Bu savaşı da tek başıma vermek zorundaydım ama bu sefer hiç olmadığı kadar korkuyordum.

Zaman artık dolmuştu ve doğum başlamıştı. Sanki annemin ölümüyle durmuş olan saat tekrar çalışmaya başlamıştı. O zorlu ve sancılı yolda çok acılar çekmiştim ama bitmişti. O anın tam ortasında, hiçbir sesin ulaşmadığı bir yerdeydim. Biri beni uçurum kenarından aşağı atmış gibi bir şeydi yaşadığım an. Kalbim çok hızlı atıyordu ve nefesim ciğerlerime yetmiyor gibiydi. Kollarıma minicik bir beden bırakıldığında nefesim düzensizleşti, kalbim göğsümün içinden çıkacak gibi çarpıyordu. Küçük bir sıcaklık dokundu ellerime. Gözlerini zar zor açıyordu ama ben onu ilk gördüğümde tanımıştım. Ve oğlum doğmuştu... her şeyi küçücüktü ve korunmasızdı. Onun annesi bendim, bu çok garip geliyordu. Sanki oğlumu kucağıma aldığım anda içimde yanan o ateş sönmüştü.

Onu kokladım. Üzerinde yeni doğmuş bir mucizenin kokusu vardı. O an, içimde kapalı duran bir kapı aralandı. Bu tanıdık bir sevgiydi ama daha önce hiç yaşamadığım türden: içinde korku da vardı, teslimiyet de, merhamet de... Kendi annemi düşündüm. Ne zaman onu ansam içimi burkan o sızı, bu kez yerini başka bir duyguya bırakıyordu. Ağlamıyordum; yalnızca kalbimde yayılan bir sıcaklık vardı. Gözlerimi kapattığımda onu rüyamda gördüm. Bana gülümsüyordu. Elinde küçüklüğümden kalma, solgun desenli bir battaniye vardı. Sanki bana uzatıyordu. Göz göze geldik ve ben onu, ilk defa, gerçekten affettim. Belki de anlamaya en çok yaklaştığım andı bu. İlk zamanlar kaygı ve tecrübesizliğin sancısıyla geçiyordu. Uykusuzluk, acemilik, korku... Ama her şey bir şekilde yoluna giriyordu. İçimdeki hırçın, öfkeli kız çocuğu yavaş yavaş sakinleşiyordu. Affetmek beni hafifletmiş, zihnimdeki gri bulutları dağıtmıştı. Her gecenin sonunda onu göğsüme bastırdığımda, geçmişin yankısı biraz daha uzaklaşıyordu. Annelik, sadece yeni bir başlangıç değildi; aynı zamanda bir iyileşmeydi. Onun ellerini tuttukça, kendi çocukluğuma uzanıyor, orada eksik kalmış ne varsa tek tek tamamlıyordum sanki.

Bu küçük varlıkla kurduğum bağ, geçmişle barışmamı sağladı. İçimde yıllarca yankılanan boşluk artık bir sesle doluydu; “anne” diyen ya da sadece sessizce nefes alan bir sesle. Artık ben de annesiydim. Yara izi hâlâ duruyor olabilir, ama artık kanamıyordu. Onunla geçirdiğim her an beni yeniden hayata döndürüyordu. O, benim için hep kucağıma ilk aldığım andaki gibi masum ve küçücüktü — hep “bebeğim” diye severdim. Onunla o kadar meşguldüm ki geçmiş neredeyse unutulmuş gibiydi. Oğlum büyüdüğünde annemi onunla tanıştırma zamanı gelmişti; o an benim için çok büyük bir andı. Çok ağlamıştım ve küçük bebeğim gelip gözyaşlarımı silmeye çalışmıştı. O kadar masumdu ki ona kıyamıyordum.

Toprakla başlayan hikâyem hiç son bulmamıştı. Doğayı ve toprağı hep çok sevdim. Oğlumun adı da “Toprak”tı. Çünkü toprak, bana annemden bir yadigârdı. Beni toprak sarmalamış, büyütmüş ve bugüne getirmişti. “Annen toprak oldu,” demişlerdi; evet, gerçekten toprağın içindeydi. Ama ben anne olduğum yaşta bile, toprak benim için hâlâ annemdi. Artık ağlarken yalnız hissetmiyordum, çünkü dayanağım vardı. Kendi kurduğum ailede “anne” demek artık bendim. Ve bu evin bir annesi vardı.

Geçen onca zamandan sonra yine yağmur sesiyle uyandım. Toprağa düşen damlaların yaydığı o tanıdık, eşsiz koku... Yıllar önce annemi toprağa verdiğimde de aynıydı. Ama bu kez ellerimde başka bir hayat vardı. Oğlum, minicik parmaklarıyla çiçeğin köklerini toprağa yerleştirirken bana baktı ve gülümsedi. O an, ilk defa geçmişin ellerimi bırakmasına izin verdim.

Toprak, yıllar önce benden annemi almıştı; ama şimdi kollarımda oğlum vardı. Ölümün ve doğumun anlamını, bu yaşımda gerçekten kavramıştım. Hayat boyunca hep bir şeyleri başarmak zorunda kaldım, ama en büyük başarıım anne olmaktı. Annemin öldüğü yaşta anne olmak... Hayatın bana oynadığı en tuhaf oyundu belki de. Çocukluğum acılarla doluydu; ama artık o günlere hüznle değil, dingin bir tebessümle bakabiliyordum. Annemin toprağa bıraktığı sessizlikte, şimdi oğlumun sesi yankılanıyordu. Çocukluk, geriye dönüp baktığında anlam kazanan bir geçmişmiş meğer. Yaşarken fark edemediğin eksikler, yıllar geçtikçe ruhunda derin izler bırakıyordu. Ve o izler, seni sen yapan şeylerdi.

Bazen bir annenin gülüşüydü çocukluk, bazen de soğuk bir odada sarılacak kimseyi bulamamaktı. Ama nasıl olursa olsun, insan büyüdükçe çocukluğunu içinde taşır. Kimi zaman bir kokuda, kimi zaman bir bakışta geri gelir. Ve bir gün, sen kendi çocuğuna sarıldığında anlarsın: İçindeki o eksik çocuk hâlâ oradadır... ama artık yalnız değildir.

Esra DOLU
İngiliz Dili ve Edebiyatı
İstanbul Yeni Yüzyıl Üniversitesi